

José Carlos Martínez

**Director artístic
de la companyia
Nacional de Dansa**

*La transició
professional dels
ballarins és un tema
molt important i
desgraciadament
està tot per fer*

José Carlos Martínez el 1988 va ser triat personalment per Rudolf Nureyev per formar part del cos de ball del Ballet de l'Òpera de París, on uns anys més tard va arribar a la màxima categoria en la jerarquia de la dansa clàssica. Fa set anys va iniciar un nou camí, el de dirigir artísticament la Companyia Nacional de Dansa.

Set anys al capdavant de la Companyia Nacional de Dansa. Des d'aquest minaret privilegiat com veus la situació de la dansa a Espanya?

La situació de la dansa al nostre país està molt malament però no crec que la Companyia Nacional de Dansa sigui un minaret privilegiat. No tenim teatre on poder dissenyar la nostra temporada, els nostres ballarins tenen un salari molt per sota del que tenen ballarins de gairebé totes les companyies nacionals d'altres països, arriben difícilment a fi de mes... I què faran quan tinguin 45 anys? La situació de la dansa ha empitjorat molt en aquests anys de crisi.

Acaba de redactar-se el Pla Cultura 2020 i sembla que la dansa nacional pot tenir un teatre propi a Madrid.

El teatre que està previst en el Pla seria un espai que acolliria la seu de les dues companyies nacionals, Companyia Nacional de Dansa i Ballet Nacional d'Espanya. Això ens permetria poder desenvolupar els nostres projectes com fan les altres unitats de producció de l'INAEM. Fins ara jo no he pogut ser totalment lliure a l'hora de programar, ja que haig de "vendre" aquesta programació als diferents teatres i programadors nacionals per poder estrenar. D'altra banda, és molt difícil fidelitzar a un públic quan no hi ha una programació "regular" en un mateix teatre.

Per parlar de futur al món de la dansa, cal parlar de les

transicions professionals. En el teu cas es va fer de manera molt natural però quins mecanismes creus necessaris per poder incorporar els professionals de la dansa al sistema laboral del país?

La transició professional dels ballarins és un tema molt important i desgraciadament està tot per fer. És molt difícil formar-se alhora que es desenvolupa la carrera professional, però actualment no hi ha una altra opció. Sistemes d'acompanyament com tenen els esportistes d'elit poden ser bones fórmules. Aquests models ja existeixen i podrien fàcilment adaptar-se per ajudar als intèrprets a l'hora de la seva transició. Crec que el més important és tenir consciència d'aquesta particularitat en la nostra professió, i després trobar el finançament per poder engegar aquests mecanismes.

La dansa té un problema de públic?

Personalment crec que no. Crec que cal saber atreure el públic al teatre a veure dansa, però el públic existeix.

Quina creus que és la manca més gran de la dansa en aquest país?

Som un dels països d'on surten més ballarins amb una excel·lent formació i, alhora, no tenim gairebé companyies professionals estables on tots aquests ballarins puguin desenvolupar la seva professió, aquesta és una gran manca.